

— at visse Foranstaltninger under nærmere vedtagne Betingelser kunde sættes i Værk af et enkelt Medlem af Kommissionen — Ordene „visse“ og „under nærmere vedtagne Betingelser“ ikke maa komme til at staa som et dødt Bogstav. — Med Hensyn til Slutningsbestemmelsen i dette Membrum, som refererer sig til 3dje Affsnit, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger, naar jeg kommer til det nævnte Affsnit. — Jeg skal endnu med Hensyn til dette Affsnit kun gøre en enkelt lille Bemærkning til Overvejelser for Udvalget. I § 1, 3dje Membrum siges det, at Sundhedskommissionerne have at føre Protokol over deres Forhandlinger — dette bør de naturligvis ogsaa gøre — og dernæst hedder det: „de til Protokoller, Skrivematerialier og Porto medgaaende Udgifter afholdes af det offentlige.“ Jeg ved ikke rigtig, hvem „det offentlige“ er. Saaledes som §§ 25—26 ere affattede, kan det nemlig ikke være det offentlige, saaledes som dette nævnes i disse Paragraffer, hvad jeg heller ikke tror, vilde være hensigtsmæssigt. I øvrigt har Bestemmelsen kun lidt at sige; der er alle Begre Protokoller, og de ere vist anstaaede saa store, at de kunne strække til i mange Aar. Jeg tror, at Forholdet er det, at Formanden for de overordnede Sundhedskommissioner betragter det som en af de af hans Embede følgende Udgifter; det kommer saa naturligvis til at falde paa Statskassen ved Kontorholdsløvenes Vedtagelse. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der, naar denne Bestemmelse skal blive staaende, bør findes nærmere Udtalelse om, hvad det offentlige er. Alt det øvrige i det første Affsnit skal jeg lade ligge.

Af 2det Affsnit, som indeholder Forskrifterne om de Foranstaltninger, som ville være at træffe i Tilfælde af offentlig Behandling, skal jeg fremdrage en enkelt Paragraf nemlig § 18, som gaar ud paa i Loven at optage Bestemmelser, der tidligere have været forsøgte gjort til Genstand for en særlig Lov, nemlig om Salg af Mælk fra Fælles- og Andelsmejerier eller fra Enkeltmands Mejerier eller Mælkehøndler. At jeg tilliger, at der gives Bestemmelser om dette Punkt, er en Selvfølge; det er jo en bekendt Sag, at Smitten ofte udbreder sig fra Mælkeudsalg — det vides for Eksempel et Par Gange at være sket her i København; jeg tror den ene Gang ude paa Nørrebro, hvor der opstod en hel Mængde Tilfælde af, saa vidt jeg husker, tyfsoid Feber, der kunde føres tilbage til en Mælkehandel. Derfor er det ganske naturligt, at der kan skrives ind derimod. Mængden af den Tid, for hvilken Foranstaltningen vil være at

træffe, behøver ikke at være stor, idet Myn-digheden for Sundhedskommissionen efter Forskriften skal gaa ud paa at forbyde Salg eller Udlevering af Mælk, indtil Fare for Smittes Udbredelse ved de efter Sundhedskommissionens Forskrift trufne Foranstaltninger er fjernet, og det vil i Reglen hurtigt kunne ske ved at fjerne de syge, hvortil Hjemlen vil have i Lovforslaget § 13, og derpaa at foretage Desinfektion. Jeg finder, at Bestemmelsen er god og fornuftig, og har for saa vidt ikke noget at indvende imod Paragraffen. — Jeg skal dog tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til andet Membrum, der bestemmer, at der skal ydes Erstatning. Jeg skal for det første gøre opmærksom paa, at i Lovforslaget varieres med Hensyn til Erstatning Udtrykkene paa en mindre heldig Maade. Der tales saaledes i næstsidste Linie af § 15 om et „passende Bederlag“. I § 16, første Membrum, sidste Linie tales der om „fuld Erstatning“ og i samme Paragrafs sidste Linie hedder det „Erstatning“; dernæst hedder det i § 17 „passende Erstatning“, og her tales der atter om „fuld Erstatning“. Det vil altsaa ses, at Udtrykkene varieres paa 4 forskellige Maader; jeg tror ikke, at dette er rigtig heldigt. Det vækker en Forestilling om, at disse forskellige Betegnelser skulle give en forskellig Maalestok for den Erstatning, der kan blive Tale om, hvad dog vistnok ikke er Meningen. Naar der paa 2 Steder staar „fuld Erstatning“, „passende Erstatning“ paa et 3dje, medens der staar blot „Erstatning“ paa et 4de Sted, faar man let den Forestilling, at der ved „fuld Erstatning“ fortaas en rigtig Erstatning; jeg er bange for, at man let kunde komme ind paa denne Opfattelse, hvad der kunne føre til et dyrt Resultat af den foreliggende Bestemmelse. Men dertil kommer, at det er mig ikke fuldstændig klart, om det i alle de Tilfælde, der ere staaede sammen, er rigtigt, at der skal gives Erstatning. Hvis der hos en Mejerste paa et Fælles- eller Andelsmejeri opstaar smitsom Sygdom, og der derfor er Fare for, at der ved Udleveringen af Mælk fra Mejeriet skal kunne udbrede sig Smitte, er det ganske naturligt, at der ydes Gjærne Erstatning for Stade paaført ved Forbud mod Salg eller Udlevering af Mælk. Men ganske saa klar paa det er jeg ikke, naar det er paa Enkeltmands Mejeri, eller hos en Mælkehandler, at der opstaar en Sygdom, der medfører Fare for, at Mælken kan blive smittebringende. I disse Tilfælde er det mig ikke klart, at vedkommende kan siges — uden Hensyn til, at Forretningen medfører Fare for andre Menneskers Liv og Helbred — at have en naturlig Ret til